

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

EL CATALANISME DE "GENT D'ARA"

Fent el ninot

ENSENYANT L'ORELLA

Els senyors que confeccionen aquesta publicació, que es titula nacionalista, no perden ocasió de criticar al nostre Ajuntament i a tothom qui més o menys directament s'hi relaciona, sense tenir en compte ni els mitjans empleats, ni la manera de emplear-los; i així com un dia, amb notable grosseria, diuen del castellà *llengua estrangera*, un altre dia fan el joc i segueixen l'inspiració del més rabiós anticatalà que hom hagi conegut; i en parlar de *foragitar* el caciquisme (paraula que ja no fa efecte a ningú i que ells, els regionalistes intervencionistes de l'Estat *estranger*, han acreditat en els seus costums i pràctiques polítiques, sense adonar-se que en el nostre districte l'hem patit una colla d'anys a les ordres immediates d'aquell cèlebre Plaça, l'autor de la teoria del marge), es dolent, en un article del diumenge passat, parlant d'higiene pública, de que l'Alcaldia no hagi complert ordres del Governador Civil, *el Cònsul d'Espanya*, com diuen ells ridícolament. I en aquest punt sí que hi hem de fer repeu.

L'article esmentat plora llàgrimes de dolor, perquè un senyor *foraster*, el senyor Pons i Balmes, no ha pogut lograr, gràcies a l'energia de la Junta de Sanitat, que amb l'escusa de venir a fer una feina, per a quina capacitació científica nosaltres, i provablement la mateixa Junta té fetes les seves reserves mentals, *pesqui un sòu* que no està en relació amb la feina que dona. I ara vé el bo de la qüestió. Els nacionalistes (?) de «Gent d'Ara», no s'adonen d'aquest assumpte, que ja té dos o

tres anys d'existència, fins que un altre senyor,—el senyor Comandant militar de la plaça *nada menos*,—ressentit particularment amb el metge de l'Alcaldia i fins amb el mateix Alcalde, en lloc d'ésser auxiliar eficaç de la Junta local de Sanitat, denunciant els casos infecciosos per a la seva persecució, agafa dematí i tarda el tren i comença a produir denúncia darrera denúncia, a l'efecte d'emparar al Sr. Pons, qui té la pretensió d'exigir 50 duros de sòu cada mes per a complir un servei setmanal d'una hora escassa. I un cop aquest senyor Pons vé a fer el ridícol servei, per més que les enfermetats han anat en augment en la població civil i militar per les condicions en que es practica, per l'autoritat esmentada no tenim notícia que s'hagi fet cap més denúncia al Governador, i són en reduir nombre les produïdes a la Junta de Sanitat, el què és d'una eloqüència extraordinària.

I tornant a ço que dèiem de bell començament, els nacionalistes *estrangers* de «Gent d'Ara», servint d'escambell per a satisfer odis personals, mal siguin aquests de gent *estrangera*; i altres senyors, perjudicant la serietat de llur càrrec, produint un motiu de pertorbació en intervenir en les qüestions polítiques locals!...

Celebraríem de debò, no s'ens donés més motiu per a parlar d'aquest assumpte en rebatre articles com el que motiva aquestes ratlles, puix que tots els autors d'aquest afer, parodiem la feta d'aquell ase disfressat de persona: ENSENYEN L'ORELLA.

Ja suposaven que totes aquelles bravates de l'incomensurable Esteve Camillo, director de palla de «Gent d'Ara» s'esvairien com el fum.

Ens plau que el president dels regionalistes de Granollers, si es nega a pagar uus arbitres municipals, sia sols momentàniament i que tingui la certesa de que no ha d'ésser una excepció. D'acord, fideuer amic; ja ho dèiem en el darrer nombre de *EL DEMÓCRATA* que pagaries fins l'últim cèntim. Coneixem el teu *patriotisme!*

I ara, anem a comptes. Embusteros, nó, Estevet amic. Tenim una memòria, que... que *bueno*; per sí sola és capàs de fer-te giravoltar aquesta carbassa que cobreixes amb *tarot* els dies de festa.

Un dels dies del mes de Maig de l'any 1919, en ocasió d'haver nomenat agent executiu a en Gregori Font per a l'efectivitat de les quotes impagades del *reparto*, l'Esteve Camillo Mustarós —actual director de palla de «Gent d'Ara»—va personar-se a les oficines municipals, demanant que se li rebaixessin de la seva quota els apremis que importaven unes poques pessetes. Va dir-se-li, per un empleat de l'Ajuntament, que tornés a la tarda, de cinc a sis, i aleshores se'l va invitar que passés al despatx de l'Alcaldia, on s'hi trobava el senyor batlle, que ho era en Paulí Torras, qui, atent a les súpriques de l'Esteve Camillo, va gestionar i aconseguí que se li condonessin els apremis.

Com és natural, tenim proves *materials* de ço que diem, lamentant la manca de memòria de l'Esteve Camillo, que el porta, com sempre, a fer el paper de *ninot*.

Es un predestinat!

Una infàmia

«La Veu de Catalunya» primer, i «Gent d'Ara» fent-li chor, parlen de uns successos (?) ocorreguts a Figaró el prop passat diumenge.

En el proper nombre, contestarà EL DEMÒCRATA, car no havia volgut donar importància a un excés de vi d'«un esquitx d'humanitat, d'un retallet d'home que no puja dos metres sobre el nivell del mar», i que, per més senyes, és fill de Granollers, tenint la seva indústria a Badalona, quina grolleria i manca d'educació va ésser objecte de general protesta per part de la colònia que estiueja a Figaró.

Sentint-ho de veritat, ens veurem en el cas d'explicar els motius que varen induir, al fabricant de perfums, a sentir-se almogàver d'estar per casa.

Los "Pomells de Joventut"

Copiamos del diario «Las Noticias» la siguiente nota política:

«El Directorio de los «Pomells de Joventut» de Cataluña ha publicado y circulado una carta dando instrucciones para la conmemoración de la fiesta del 11 de Septiembre.

Se propone que la semana anterior a la fiesta se dé una lectura o conferencia histórica en todos los Pomells explicando los hechos ocurridos en 1714 y lo que significa la conmemoración.

El día de la fiesta, en la iglesia de San Pedro de las Puellas, se dirá una misa rezada, a la intención de los combatientes muertos defendiendo la libertad de Cataluña; después se irá a depositar ramos de flores y ramas de roble y laurel al pie del monumento a Rafael de Casanova, entonando todos los pomellistas reunidos el himno de los Pomells de Joventut»

Cuando en uno de nuestros anteriores números dábamos un toque de alerta con respecto a la orientación que quería imprimirse en este distrito a «Els Pomells» bajo la personal intervenció del Diputado provincial nacionalista Don Santiago de Riba lo hacíamos luego de comprobados una serie de detalles que privaban el que el día de mañana pudiese tachársenos de ligeros.

La dimisión del digno Médico de esta ciudad Dr. D Hermenegildo Carrera, del cargo de Presidente de «Els Pomells» por no avenirse a que se explotara la ductilidad e inexperiencia de los niños con fines aviesos, era de por sí bastante para que rompiendo el silencio a que nos habíamos obligado, iniciáramos una campaña de conformidad a nuestra manera de pensar y sentir siempre en contraposición a que se quiera educar a los niños en un ambiente de odio; que no otra cosa se proponen los organizadores de los actos que detalla «Las Noticias» en su nota política que transcribimos.

Però es el caso que aparecè en la escena de esa criminal comèdia un nuevo factor que,

por lo que representa, siempre respetable para nosotros, merece un aparte.

Un vicario, recién llegado a ésta, procedente de Badalona, es el llamado, al parecer, a servir de espejuelo para sumar incautos a este nuevo requeté en proyecto, al que se difraza con el nombre de «Pomells de Joventut». Desde el momento en que a la descarada se lleva a tiernos infantes a una política de luchas y odios y que para mejor conseguir un éxito, no falta quien, abusando y aun explotando la respetabilidad que merece el ejercicio de un sagrado ministerio, se presta a actuar de *director*, obedeciendo en todo momento al plan trazado con los jefes del catalanismo en este Distrito, no tenemos más solución que salir al paso de tanto farsante, exponiéndolo a la vindicta pública para que el pueblo liberal de Granollers, que tantas muestras de cordura y tolerancia viene dando, tercié en el asunto y en contraposición a actos que debe reprobar toda conciencia honrada, oponga los que estime más adecuados y de necesidad imperiosa para evitar tanto bochorno.

J. F.

ELS GRANS HOMES

En Felip Pedrell

Ha mort el gran mestre! I sols amb la mort, ha acabat la vida d'amargures i agravis rebuts; de derrotes terribles que, a no ésser una ànima de tremp d'acer i enfortida pel convenciment del propi saber, hauria sucumbit molt temps ha

Els que no el coneixien, deien que era orgullós i intractable; més, això no és cert, perquè a cor noble, generós i protector no hi havia qui l'igualés.

L'Ajuntament de Barcelona i la Mancomunitat de Catalunya per a res s'han recordat de l'home auster, honrat i savi; sols en la seva agonia i per allò de «el què diràn», han volgut palésar un migrat homenatge d'admiraació al gran músic.

Els catalanistes, amos de l'Ajuntament i la Mancomunitat, no s'havien preocupat mai de votar una subvenció per a que el mestre passés decorosament els últims anys de la seva existència.

Malalt i feixuc, havia de treballar per a guanyar-se el pa de cada dia, donant lliçons d'harmonia i escrivint cròniques musicals en els diaris.

Així vivim a Catalunya! Mentre que per a qualsevol indocumentat no faltien bones pre- vendes, es deixa completament abandonat a un home il·lustre.

En Pedrell, apart els seus grans estudis musicals i especialment els que dedicà al «folklore», era l'home que més havia treballat per a l'història musical de Catalunya amb els admirables estudis sobre els grans compositors, com Brudieu, Flecha i altres. El seu «Diccionari de la Música» és gaire bé desconegut i és una llàstima, puix conté dades curiosíssimes.

Vivia casi ignorat dels seus compatriotes, mentre a l'estranger se'l tenia per una de les primeres personalitats mundials.

El mestre Pedrell ha mort pobre i abandonat! Sols algún amic i molts dels seus deixebles no l'han deixat isolat, endolcint-li un xic la vida, fins a recollir son últim sospir.

La seva gran satisfacció, l'il·lusió més grossa dels últims anys de la seva vida, hauria sigut poder veure representat el seu grandios

drama líric «La Celestina». Tot Catalunya, amb l'Ajuntament de Barcelona i la Mancomunitat, no han pogut subvencionar a una empresa per a donar una satisfacció merescuda al gran mestre, a un dels fills més il·lustres de Catalunya..

A l'hora de la mort, tot han sigut honors; més, amb en Pedrell ha succeït el mateix que amb Mossén Cinto Verdaguer, casi oblidat en la vellesa i malalt, ha sigut precis que arribés la seva hora postrera per a retre-li un homenatge respetuós

Així paguen els monopolitzadors de l'amor a Catalunya, als qui laboren tota una vida, als qui esmercen el gloriós fruit del seu treball meravellós per a engrandir-la!..

Quina vergonya, per a nosaltres, catalans!
R.

Anem a pams...

La buida fatuïtat i les gosadies d'un foraster que se n'és entrat a casa nostra per la descendència i bona criança dels veïns de la ciutat, han arribat a un punt que caldrà prendre's el cas en sèrio i procurar-se la manera de escarmentar tanta desaprensió i cinisme com suposa el ficar-se en llibres de cavalleria dintre la casa d'altri.

Ja ha arribat a un punt intolerable i fins repugna haver de soportar i sentir a tothora parlar de caciquisme a Granollers i de què nosaltres malparlem de la llengua catalana i que som allò i lo de més enllà.

Aquest senyor, que potser genealògicament té quelcom que veure amb aquell funest Carles d'Espanya de tant trista recordança pels catalans, s'adona de la palla en l'ull aliè i no repara en la viga que porta en els seus, des de fa molt temps.

En parlar de caciquisme, caldria concretar ben bé el què entén per caciquisme l'ex concejler de l'Ajuntament de Barcelona.

Per ventura en els districtes on la Lliga hi té son representant en Corts, aquest no «caciqueja»?...

Ço, que en molts indrets de Catalunya el dir-ho és infantil sols serveix per a fer quatre frases buides de sentit comú, que fins s'enriuen els mateixos que les propalen. La política, arreu, té això: Un acte portat a cap pel contrari d'una idea o d'un partit, quan aquest té majoria, és una argúcia del caciquisme. El mateix fet, la mateixa cosa desenrotllada pels mateixos que la critiquen i s'indignen, és allavors, en el fons i en la forma, un acte de vera justícia, practicada o portada a la realització en bé de l'idea, i una necessitat imprescindible que clamen les exigències del partit.

El què s'en podria dir caciquisme, per sort ha desaparegut en molts indrets de Catalunya, digui el què vulgui el despit i l'enveja de l'«amo de Palou». Els homes s'han espolsat de dessobre, i no el senten ja, el jou de tants «amos de Palou» que abans disposaven de les conciències i de les honres dels d'abaix. I si encara algún ne queda, pitjor per ell i per l'«amo».

I a Granollers, ens cab a nosaltres l'orgull de dir que fa molt temps vàrem tallar-li les urpes al drac fastigós.

I consti, que estem disposats a fer el mateix amb els dits del primer aventurer de fóra que intenti ficar mà en les coses nostres. Per a defensar nostres drets, estem disposats a tot.

Mes, anem per parts,

Aquest senyor, fatxender i grosser, es fica ara en l'higiene de nostra ciutat, i siguent barceloní i àdhuc ex-conceller d'aquell Ajuntament, no parla ni fa comparacions amb la brutícia que infesta a la ciutat comtal, que per culpa d'una majoria regionalista que malversa els rebals d'aquella soferta ciutat, té un servei d'higiene que costa mil·lions al poble, i la netedat no es veu enlloc, si no és la que «brilla» en la caixa municipal.

Barcelona, la ciutat bruta i porca per excel·lència, i no precisament per culpa dels seus habitants; Barcelona, la ciutat que mostra als viandants les indignitats d'uns mingitoris que estan mesos i mesos mig derruïts apestant de una manera indecent i vergonyosa, ensenyant unes interioritats que fastiguen i fan enrogir d'indignació i fàstic als bons barcelonins, quan aquests mostren la gran urb als forasters; Barcelona, on les epidèmies han mermat la ciutat fins a l'extrem de que no hi ha família que no plori per aquesta causa la pèrdua de molts dels seus allegats, i que en un plaç de pocs mesos vegé desaparèixer gent a milers i de tots els estaments socials, per culpa d'aquests que ara venen a Granollers a parlar-nos de com s'higienitza una ciutat. Sobre aquest trist fet, cal remarcar que nostra ciutat fou molt poc castigada per l'epidèmia regnant allavors, degut a les mides preses per l'Ajuntament, quins components eren, com ara, tots molt bons amics nostres. I no parlem d'altres aspectes que ofereix la capital, respecte a higiene els quals, per culpa d'aquests malversadors d'hisendes municipals, provincials i mancomunals, fan caure la cara de vergonya als bons barcelonins i als catalans dignes.

Per aquest cantó, el foraster vanitós ha errat el camí.

Cal concretar, ara, això de que nosaltres som enemics de Catalunya i de la nostra parla.

Catalans de cor, estimem a Catalunya, més, molt més que aquests marmanysers de la política que li prodiguen un fals amor, l'exploten i la denigren, fent-la servir d'escambell per a assolir les seves conveniències i nodrir la seva bossa, en ostentar un càrrec públic; confonent això miserablement i amb tota la mala intenció amb l'ofici que desempenyen.

I en quant a la nostra llengua, tenim per ella tots els nostres amors i tots els nostres respectes i veneració; més, jamai, per a alabar nostre idioma, despreciarem ni farem escarni d'altres, tant dignes i mereixedors com el nostre mateix, de tota admiració i acatament. El fer-ho com hipòcritament ho fa aquesta «genteta d'ara», mereix el despreci dels pobles sensats.

Es una insensatesa pretendre mantenir constantment l'equívoc de que nosaltres anem en contra de Catalunya i malparlem de la nostra llengua; nosaltres, com tots els qui verament l'estimem a Catalunya, combatim la política de la Lliga per eixorca, inconvenient i embrutidora. N'és prova palpable d'això, el que tots els estaments socials i polítics de Catalunya van en contra dels homes del regionalisme; uns, enlairant sincerament la bandera del nacionalisme; altres, predicant les excel·lències de la república, i nosaltres, fermes defensors del lliberalisme i de l'autonomia dels municipis i de les regions.

L'altre dia ens sortí de l'ànima un VAJA, PROU! d'indignació a tanta gosadia, cinisme i mala fe.

Procuri l'home petulant i ridícol evitar que un dia sigui tot Granollers qui llenci el crit, puix si una volta sapigué deslligar-se les cade-

nes d'ominós caciquisme, vindrà jorn que sabrà foragitar al mals redemptors que de fóra venen, prenent pertorbar nostre progrés, que amb fraternal placidesa s'enlaira, apartant amb sana idea patriòtica, les passions, de l'activitat desenrollada dins la política local.

PERE LLADONÉ

NOTETES

En «La Veu de Catalunya» corresponent al pròxim passat dimarts, ocupa tota la plana primera un anunci que diu:

«Por su aroma intenso i su pasta emoliente y suave, el uso del jabón Heno de Pravia se ha impuesto en todo el mundo. — Pastilla, 1'50»

Es a dir, que els homes de la Lliga, per a dirigir-se i contestar en actes oficials i de caràcter general o internacional als senyors forasters que venen a Catalunya, coneguent sols el castellà, cometem l'indiscreció, la falta de atenció, respecte i bona criança de parlar-los en una llengua desconeguda per ells; i per a anunciar un producte nacional als lectors de la «Veu», tots ells catalanistes de cor, ho fan en l'armoniosa que tant bescanten!

Com hi ha Déu, no ho entenem!

Ai, la mare, si en Puig i Cadafalch n'heu esment de tot això!

Res; i tot, per tres pessetes que els valdrà a la «Veu» l'inserir aital anunci!

Dic malament, seràn més de tres pessetes, perquè, en fullejar el confrare regionalista, hi hem descobert altres anuncis escrits en la llengua de Cervantes.

Peseteros!!

Brindem l'anterior «noteta» a en Girassol de «Gent d'Ara», qui enfutismat clamarà:

La mare! La madrastra!!

I, caragolant-hi un reneç furibunde, malparlarà de la família, evacuarà la bilis continguda en vuit dies, i s'en anirà a... Irlanda.

Ja ens escriuràs, «sinnfeiner» de boquillal!

Nostre estimat amic, l'Alfred Canal, és un convençut i fervent nacionalista de tota la vida, ço que sap tothom. Justament perquè els seus ideals són sincers i honrats, i amb ells no està ni pot estar conforme amb la política «intervencionista» de la Lliga, ni amb els afers bruts que sots la capa del regionalisme «negocien» certs prohoms, li ha arribat el torn de ésser babejat, o quan menys ha intentat babejar-lo verinosament aquell foraster que, descurant els propis quefers, preté arreglar els de les cases d'altri.

La culpa d'en Canal, ja ho hem dit, no és altra que la d'ésser un lleal i abnegat nacionalista; i nosaltres, que som els primers en respectar les idees de tothom, amb tal de que siguin honrades, protestem amb tota l'ànima de l'insidiosa i malèvola intenció de qui preté fer creure que la dignitat és sol patrimoni dels quatre aventurers de la política catalana que, sots la bandera del regionalisme, malparlen de tothom, bescanten arreu i fan mofa dels ideals que, per ésser honrats, estan en pugna amb els que sustenten els homes de la plaça de la Curulla.

Sortosament, les mossegades d'aquesta genteta, com que són de goç peter, no fan cap mal a ningú.

Cal, per això, estar al tanto; no fos cas que els agafés un atac de ràbia.

Tenim ja preparat el suero.

En repassar la premsa de la capital, ens assabentem de que un senyor Jaume de Riba ha visitat al senyor Puig i Cadafalch en el seu despatx de la Presidència de la Mancomunitat.

I, naturalment, ens assalta el dubte de que aquest senyor Jaume de Riba sigui el mateix don Santiago que nosaltres coneixem.

Ara sí que podem dir que don Santiago comença a fer Pàtria.

Segurament, ell s'ha dit:

—De Santiago només s'en diuen els negres, els castellanots i l'Alba, i jo, com a bon català, dec posar-me, d'aquí endavant, Jaume, com el Rei En Jaume el Conqueridor; això vestirà més i serà més català.

Ara ens intriga sapiguer què farà de l'Espanya.

Cal que don Santiago es posi d'acord amb sí mateix, i una vegada ben decidit, ens envii «tarjeta» per a que podem sapiguer com hem d'anomenar-lo més endavant.

Entesos, don Santiago?

COMARCALES

Parets

Sin protesta de clase alguna ha sido aprobado el reparto sustitutivo de consumos para el actual ejercicio económico, poniéndose inmediatamente al cobro.

—Cumpliendo lo ordenado por el Excelentísimo Señor Ministro de la Guerra, ha debido embarcar para Melilla el mozo del reemplazo de 1921, acogido a los beneficios del Capítulo ZZ de la ley de Reclutamiento Juan Molins, primogénito de nuestro querido amigo el Síndico de este Ayuntamiento don José Molins.

G.

Canovellas

Ha dado a luz una hermosa niña, la distinguida esposa de nuestro particular amigo don Isidro Durán Blanxart.

Reciba su familia nuestra sincera enhorabuena y muy especialmente al concejal don Rafael Durán, abuelo de la neófitia.

—Se ha puesto al cobro el reparto que fué aprobado sin reclamación alguna.

—Se encuentran veraneando en esta población las distinguidas familias Pérez, Rowe, Folch y Fortuny a los que deseamos grata estancia.

—Ha llegado la noticia de que se halla enfermo de cuidado, en Villareal, el padre de nuestro amigo el teniente Alcalde don Manuel Piquer.

Hacemos votos para un pronto restablecimiento.

—Muy abundante promete ser, la cosecha de vino por el excelente estado que presentan los viñedos.

S.

Cardedeu

Para el día 3 del próximo Septiembre se ha organizado, por la colonia que veranea en ésta, muy bien secundada por el Ayuntamiento, un concurso hípico para el que se cuenta ya con valiosos premios.

Se gestiona la asistencia a tan simpática fiesta, de los Excmos. Señores Capitán General y Gobernador Civil y otras autoridades.

—Obedeciendo a manejos políticos se ha presentado una denuncia contra la Comisión organizadora del entoldado que en las pasadas fiestas, se levantó en la Plaza de esta población.

No es mal debut el de los directores del flamante «Casal Nacionalista».

T.

La Garriga

El pasado domingo se celebró la fiesta de San Roque, celebrándose conciertos y animados bailes que amenizó la Banda del Batallón de Estella n.º 14, de guarnición en Granollers.

M.

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Granollers

COMESTIBLES

PASTELERIA : REPOSTERIA

CASA CUNILLERA

Plaza Constitución, 28

Gaseoses

Sifons i Aixeropos

CLOTET

Fàbrica i despatx:

Plaça d'Angel Guimerà

Miquel Crusellas**GUANO CONCENTRAT**NITRATS : SOFRES : SULFAT DE COURE
PRIMERES MATERIES

Magatzem i despatx: CARRER DE BARCELONA, 5

EUSTAQUI MARGALL

Ex encarregat de la casa J. i J. Trullàs d'aquesta ciutat

FUNDICIÓ DE FERRO I ALTRES METALLS

Carrer d'en Prim, 5.-Telèfon 133.-GRANOLLERS

CASA GARRELL**IMPREMTA**

Establerta l'any 1860

Articles d'Escriptori i Dibuix
Llibres Ratllats : Blocs NotesDiaris : Revistes : Novel·les
Assortit de Joguines : Postals

Carrer Clavé, 25

GRANOLLERS

Telèfon 117

Eduard PUJOL

Clavé, 35 ANTIGA CASA GRAS Telèfon 47

Novetats : Camiseria : Merceria
Roba blanca : Gèneres de punt
Articles per a regals
Paraigües : Bastons
Ombrel·lesANISADOS
MONTAÑACOGNAC
MONTAÑA**Anís La Perla del Vallés**Fàbrica: Calle de San Jaime
Despacho: Santa Elisabet, 7 y 9**CERRAJERÍA DE OBRAS**

ESPECIALIDAD EN HIERROS FORJADOS

JOSÉ PLANA

Calle de Prim, 59

GRANOLLERS

GORRAS Y SOMBREROS

ULTIMOS MODELOS

PRECIO FIJO

Clavé, 23 - A. VILLÁ - Granollers